VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2017. gada 13. septembrī*

[Teksts labots ar 2017. gada 27. oktobra rīkojumu]

Prasība atcelt tiesību aktu – ERAF – Finanšu atbalsta samazināšana – Programma *Interreg II/C* "Preventīvā aizsardzība pret Reinas–Māsas plūdiem" – Lēmuma pieņemšanas termiņa neievērošana – Būtisku procedūras noteikumu pārkāpums – Acīmredzami pamatota prasība

Lieta T-119/10

Nīderlandes Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *Y. de Vries*, *J. Langer* un *C. Wissels*, vēlāk – *J. Langer* un *M. Bulterman* un *B. Koopman*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Beļģijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *M. Jacobs* un *T. Materne*, vēlāk – *M. Jacobs* un *J.-C. Halleux*, pārstāvji,

un

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *G. de Bergues* un *B. Messmer*, vēlāk – *J. Bousin* un *D. Colas*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

[ar labojumu, kas izdarīts ar 2017. gada 27. oktobra rīkojumu] **Eiropas Komisiju**, ko pārstāv *W. Roels* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas celta atbilstoši LESD 263. pantam, atcelt Komisijas 2009. gada 23. decembra Lēmumu C(2009) 10712 par finanšu atbalsta samazināšanu, ko Eiropas reģionālās attīstības fonds (ERAF) sākotnēji piešķīra Kopienu iniciatīvas programmai *Interreg II/C* "Preventīvā aizsardzība pret Reinas–Māsas plūdiem" Beļģijas Karalistē, Vācijas Federatīvajā Republikā, Francijas Republikā, Luksemburgas Lielhercogistē un Nīderlandes Karalistē, piemērojot Komisijas 1997. gada 18. decembra Lēmumu C(97) 3742 (ERAF Nr. 970010008).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši I. Labucka (referente) un I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1 Attiecībā uz 1989.–1993. un 1994.–1999. gada plānošanas laikposmiem noteikumi struktūrfondu jomā (konkrēti, par mērķiem, plānošanu, maksājumiem, pārvaldību un kontroli, un finanšu korekcijām) tika izklāstīti tostarp Padomes 1988. gada 24. jūnija Regulā (EEK) Nr. 2052/88 par struktūrfondu uzdevumiem, to efektivitāti, kā arī par to, kā tos saskaņot savstarpēji un ar Eiropas Investīciju bankas un citu pastāvošo finanšu instrumentu darbību (OV 1988, L 185, 9. lpp.), kura ir grozīta tostarp ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2081/93 (OV 1993, L 193, 5. lpp.), un Padomes 1988. gada 19. decembra Regulā (EEK) Nr. 4253/88, kurā paredzēti noteikumi Regulas Nr. 2052/88 īstenošanai attiecībā uz to, kā savstarpēji saskaņot dažādu struktūrfondu darbību, kā arī šo struktūrfondu un Eiropas Investīciju bankas un citu pastāvošo finanšu instrumentu darbību (OV 1988, L 374, 1. lpp.), kura ir grozīta ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2082/93 (OV 1993, L 193, 20. lpp.).

2 Regulas Nr. 4253/88 24. pantā ir noteikts:

“1. Ja darbību vai pasākumu veic veidā, kas rada iespaidu, ka piešķirtais finanšu atbalsts nav pamatots nedz daļēji, nedz arī pilnā apmērā, Komisija veic atbilstošu lietas pārbaudi partnerības ietvaros, it īpaši pieprasot dalībvalstij vai tās darbības veikšanai ieceltajām iestādēm noteiktā termiņā iesniegt savus apsvērumus.

2. Pēc šīs pārbaudes Komisija var samazināt vai apturēt atbalstu attiecīgajai darbībai vai pasākumam, ja pārbaudē apstiprinās pārkāpuma vai būtisku grozījumu esamība, kuri ietekmē darbības vai pasākuma īstenošanas raksturu vai apstākļus un attiecībā uz kuriem nav lūgts Komisijas apstiprinājums.

[..]”

3 Regulas Nr. 2052/88 un Nr. 4253/88 no 2000. gada 1. janvāra tika aizstātas ar Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1260/1999, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV 1999, L 161, 1. lpp.).

4 Atbilstoši Regulas Nr. 1260/1999 52. panta 1. punktam šī regula neliedz turpināt vai grozīt – tostarp pilnīgi vai daļēji atcelt – atbalstu, ko Padome vai Komisija apstiprinājusi, pamatojoties uz Regulām Nr. 2052/88 un Nr. 4253/88 vai jebkuriem citiem tiesību aktiem, kurus 1999. gada 31. decembrī piemēro minētajam atbalstam.

5 Regula Nr. 1260/99 tika atcelta ar Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1083/2006, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu (OV 2006, L 210, 25. lpp.).

6 Regulas Nr. 1083/2006 100. pantā "Procedūra" ir noteikts:

"1. Pirms Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju, tā sāk procedūru, informējot attiecīgo dalībvalsti par saviem provizoriskiem secinājumiem un pieprasot, lai dalībvalsts divos mēnešos iesniedz savus komentārus.

Ja Komisija ierosina finanšu korekciju, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienotu likmi, dalībvalstij pēc attiecīgo dokumentu izskatīšanas dod iespēju pierādīt, ka faktiskā neatbilstība ir mazāka par Komisijas aplēsēm. Vienojoties ar Komisiju, dalībvalsts var ierobežot šo izskatīšanu, pārbaudot vienīgi attiecīgo dokumentu atbilstīgu daļu vai paraugu. Izņemot attiecīgi pamatotus gadījumus, šai izskatīšanai paredzētais termiņš nepārsniedz divus mēnešus pēc pirmajā daļā minētā divu mēnešu termiņa.

2. Komisija ņem vērā jebkurus pierādījumus, ko dalībvalsts iesniegusi 1. punktā minētajā termiņā.

3. Ja dalībvalsts nepiekrīt Komisijas provizoriskajiem secinājumiem, Komisija uzaicina dalībvalsti uz noklausīšanos, kurā abas puses, sadarbojoties partnerībā, cenšas panākt vienošanos par apsvērumiem un secinājumiem, kas no tiem izriet.

4. Ja panākta vienošanās, dalībvalsts var attiecīgos Kopienas fondus izmantot atkārtoti saskaņā ar 98. panta 2. punkta otro daļu.

5. Ja sešos mēnešos pēc noklausīšanās dienas nav panākta vienošanās, Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju, ņemot vērā visu procedūras laikā iesniegto informāciju un apsvērumus. Ja noklausīšanās nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus no dienas, kurā saņemta Komisijas sūtītā ielūguma vēstule."

7 Regulas Nr. 1083/2006 105. panta "Pārejas noteikumi" 1. punktā ir paredzēts turpmākais:

"Šī regula neliedz turpināt vai grozīt – tostarp pilnīgi vai daļēji atcelt – atbalstu, ko līdzfinansē no struktūrfondiem, vai projektu, ko līdzfinansē no Kohēzijas fonda un ko Komisija apstiprinājusi, pamatojoties uz Regulām (EEK) Nr. 2052/88 [..], (EEK) Nr. 4253/88 [..], (EK) Nr. 1164/94 [..] un (EK) Nr. 1260/1999 vai jebkuriem citiem tiesību aktiem, kurus 2006. gada 31. decembrī piemēro minētajam atbalstam un kurus tādēļ pēc šā termiņa turpina piemērot minētajam atbalstam vai attiecīgajiem projektiem līdz to noslēgumam."

8 Regulas Nr. 1083/2006 108. pantā "Stāšanās spēkā" ir paredzēts turpmākais:

"Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Šīs regulas 1. līdz 16., 25. līdz 28., 32. līdz 40., 47. līdz 49., 52. līdz 54., 56., 58. līdz 62., 69. līdz 74., 103. līdz 105. un 108. pantu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās dienas vienīgi attiecībā uz programmām laikposmam no 2007. gada līdz 2013. gadam. Pārējos noteikumus piemēro no 2007. gada 1. janvāra."

9 Regula Nr. 1083/2006 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1303/2013, ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu (OV 2013, L 347, 320. lpp., un labojums – OV, L 200, 26.7.2016., 140. lpp.).

10 Regulas Nr. 1303/2013 145. pantā attiecībā uz finanšu korekcijām ir noteikts:

"1. Pirms lēmuma pieņemšanas par finanšu korekciju Komisija sāk procedūru, informējot attiecīgo dalībvalsti par savas pārbaudes pagaidu secinājumiem un pieprasot, lai dalībvalsts divos mēnešos iesniedz savas piezīmes.

2. Ja Komisija ierosina finanšu korekciju, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienotu likmi, dalībvalstij pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes dod iespēju pierādīt, ka pārkāpuma faktiskais apjoms ir mazāks, nekā to novērtējusi Komisija. Vienojoties ar Komisiju, dalībvalsts var ierobežot šo izskatīšanu, pārbaudot vienīgi attiecīgo dokumentu atbilstīgu daļu vai paraugu. Minētajai pārbaudei paredzētais laiks nav ilgāks par diviem mēnešiem pēc 1. punktā minētā divu mēnešu laikposma, izņemot gadījumus, kad tam ir pienācīgs pamatojums.

3. Komisija ņem vērā jebkurus pierādījumus, ko dalībvalsts sniegusi 1. un 2. punktā noteiktajā termiņā.

4. Ja dalībvalsts nepiekrīt Komisijas pagaidu secinājumiem, Komisija uzaicina dalībvalsti uz uzklausīšanu, lai nodrošinātu, ka Komisijas secinājumiem par finanšu korekcijas veikšanu ir pieejama visa vajadzīgā informācija un apsvērumi.

5. Ja pastāv vienošanās un neskarot šā panta 7. punktu, dalībvalsts var attiecīgos fondus vai [Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu (EJZF)] izmantot atkārtoti saskaņā ar 143. panta 3. punktu.

6. Lai veiktu finanšu korekcijas, Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, pieņem lēmumu sešos mēnešos no uzklausīšanas dienas vai no dienas, kad tiek saņemta papildinformācija, gadījumā, ja dalībvalsts pēc uzklausīšanas piekrīt iesniegt šādu papildinformāciju. Komisija ņem vērā visu procedūras gaitā iesniegto informāciju un apsvērumus. Ja uzklausīšana nenotiek, sešu mēnešu termiņš sākas divus mēnešus no dienas, kad saņemta Komisijas sūtītā uzklausīšanas ielūguma vēstule.

7. Ja Komisija, veicot tai 75. pantā paredzētos pienākumus, vai Eiropas Revīzijas palāta konstatē pārkāpumus, kas apliecina būtiskus trūkumus pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā, izrietošajā finanšu korekcijā samazina darbības programmai piešķirto atbalstu no fondiem vai EJZF.

Pirmo daļu neattiecina uz būtisku trūkumu pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā, kas, pirms to nav [ir] konstatējusi Komisija vai Eiropas Revīzijas palāta:

a) ir konstatēts pārvaldības deklarācijā, gada kontroles ziņojumā vai Komisijai saskaņā ar Finanšu regulas 59. panta 5. punkta noteikumiem iesniegtā revīzijas atzinumā vai citos revīzijas ziņojumos, ko Komisijai iesniegusi revīzijas iestāde, un ir veikti atbilstīgi pasākumi; vai

b) dalībvalsts ir veikusi pienācīgus korektīvus pasākumus.

Izvērtējumu par būtiskiem pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvas darbības trūkumiem pamato ar piemērojamiem tiesību aktiem, kad ir iesniegtas attiecīgās pārvaldības deklarācijas, gada kontroles ziņojumi un revīzijas atzinumi.

Lemjot par finanšu korekciju, Komisija:

a) ievēro proporcionalitātes principu, ņemot vērā būtiskā trūkuma pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā veidu un smagumu un tā finansiālās sekas attiecībā uz Savienības budžetu;

b) lai piemērotu vienotu likmi vai ekstrapolētu korekciju, izslēdz kļūdainos izdevumus, ko iepriekš ir konstatējusi dalībvalsts un par kuriem ir veikta korekcija pārskatos saskaņā ar 139. panta 10. punktu, un izdevumus, par kuru likumību un pareizību tobrīd notiek izvērtējums saskaņā ar 137. panta 2. punktu;

c) ņem vērā vienotu likmi vai ekstrapolētas korekcijas, ko dalībvalsts piemēro izdevumiem par citiem būtiskiem pārkāpumiem, kurus dalībvalsts konstatējusi, kad tika noteikts atlikušais risks attiecībā uz Savienības budžetu.

8. Konkrētu fondu noteikumi, kas piemērojami EJZF, var paredzēt papildu procedūras noteikumus attiecībā uz 144. panta 7. punktā minētajām finanšu korekcijām."

11 Atbilstoši Regulas Nr. 1303/2013 152. pantam:

"1. Šī regula neliedz ne turpināt sniegt, ne grozīt – tostarp pilnīgi vai daļēji atcelt – palīdzību, ko Komisija apstiprinājusi, pamatojoties uz Regulu (EK) Nr. 1083/2006 vai uz jebkuriem citiem tiesību aktiem, kurus minētajai palīdzībai piemēro 2013. gada 31. decembrī. Minēto regulu [vai] šādus citus piemērojamos tiesību aktus tādēļ pēc 2013. gada 31. decembra minētajam atbalstam vai attiecīgajām darbībām turpina piemērot līdz to noslēgumam. Šā punkta nolūkos palīdzība attiecas uz darbības programmām un lieliem projektiem.

2. Pieteikumi palīdzības saņemšanai, kas iesniegti vai apstiprināti saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1083/2006, paliek spēkā.

3. Ja kāda dalībvalsts izmanto 123. panta 3. punktā noteikto iespēju, tā var Komisijai iesniegt pieprasījumu, lai, atkāpjoties no 59. panta 1. punkta b) apakšpunkta Regulā (EK) Nr. 1083/2006, vadošā iestāde pildītu sertifikācijas iestādes funkcijas attiecībā uz tām darbības programmām, ko īsteno, pamatojoties uz Regulu (EK) Nr. 1083/2006. Pieprasījumam pievieno revīzijas iestādes veiktu novērtējumu. Ja Komisija, pamatojoties uz revīzijas iestādes sniegto informāciju un uz pašas veiktajām revīzijām, ir pārliecinājusies, ka minēto darbības programmu pārvaldības un kontroles sistēmas darbojas efektīvi un ka to darbību neietekmēs tas, ka vadošā iestāde pilda sertifikācijas iestādes funkcijas, tā divos mēnešos pēc pieprasījuma saņemšanas informē attiecīgo dalībvalsti par savu piekrišanu."

12 Regulas Nr. 1303/2013 153. pantā ir noteikts turpmākais:

"1. Neskarot 152. panta noteikumus, Regulu (EK) Nr. 1083/2006 atceļ no 2014. gada 1. janvāra.

2. Atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu XIV pielikumā."

13 Regulas Nr. 1303/2013 154. pantā ir noteikts:

"Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šīs regulas 20. līdz 24. pantu, 29. panta 3. punktu, 38. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 58., 60., 76. līdz 92. pantu, 118., 120., 121. pantu un 129. līdz 147. pantu piemēro no 2014. gada 1. janvāra.

39. panta 2. punkta septītās daļas otro teikumu un 76. panta piekto daļu piemēro no dienas, kurā stājas spēkā Finanšu regulas grozījums attiecībā uz apropriāciju saistību atcelšanu."

Tiesvedības priekšvēsture

14 Ar 1997. gada 18. decembra Lēmumu C(97) 3742 Eiropas Kopienu Komisija apstiprināja vienoto plānošanas dokumentu attiecībā uz Eiropas reģionālās attīstības fonda (ERAF) finanšu atbalsta piešķiršanu darbības programmai saistībā ar Kopienu iniciatīvas programmu *Interreg II/C* par labu

reģioniem, uz kuriem attiecas mērķi Nr. 1, Nr. 2 un Nr. 5 b), kā arī citiem reģioniem Beļģijas Karalistē, Vācijas Federatīvajā Republikā, Francijas Republikā, Luksemburgas Lielhercogistē un Nīderlandes Karalistē, nosakot ERAF maksimālo apmēru EUR 137 118 000.

15 Ar Komisijas 2000. gada 25. februāra Lēmumu C(2000) 300 šis maksimālais apmērs tika palielināts līdz EUR 141 077 000.

16 Ar 2003. gada 21. marta vēstuli Nīderlandes iestādes iesniedza pieteikumu par galīgā maksājuma samaksu.

17 No 2004. gada jūnija līdz 2005. gada jūnijam Komisija saistībā ar revīziju par ERAF līdzfinansēto programmu 1994.–1999. gada plānošanas laikposmā slēgšanas pārbaudi veica vairākas pārbaudes uz vietas.

18 Ar 2005. gada 7. septembra un 2006. gada 24. janvāra vēstulēm Komisija iesniedza revīzijas ziņojumu. Holandiešu valodas versija Nīderlandes iestādēm tika nosūtīta 2006. gada 7. februārī; tajā bija norādīts uz atsevišķiem pārkāpumiem.

19 Nīderlandes iestādes iesniedza apsvērumus par minēto revīzijas ziņojumu un paziņoja jaunu informāciju.

20 Ar 2008. gada 14. maija vēstuli Komisija iesniedza Nīderlandes iestādēm galīgo revīzijas ziņojumu saskaņā ar Regulas Nr. 4253/88 24. pantu. Holandiešu valodas versija tām tika nosūtīta 2008. gada 15. septembrī.

21 Pēc revīzijas, kas tika veikta 2009. gada 23. februārī, Nīderlandes iestādes paziņoja jaunu informāciju.

22 Ar 2009. gada 23. decembra Lēmumu C(2009) 10712 par finanšu atbalsta samazināšanu, ko ERAF sākotnēji piešķīra Kopienu iniciatīvas programmai *Interreg II/C* "Preventīvā aizsardzība pret Reinas–Māsas plūdiem" Beļģijas Karalistē, Vācijas Federatīvajā Republikā, Francijas Republikā, Luksemburgas Lielhercogistē un Nīderlandes Karalistē, piemērojot Komisijas 1997. gada 18. decembra Lēmumu C(97) 3742 (ERAF Nr. 970010008), Komisija samazināja ERAF piešķirto kopējo finanšu atbalstu par EUR 7 066 643 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

23 Ar 2010. gada 5. marta prasības pieteikumu Nīderlandes Karaliste cēla šo prasību.

24 2010. gada 11. augustā Vispārējā tiesa iztaujāja lietas dalībniekus par iespējamo tiesvedības apturēšanu šajā lietā vai nu līdz brīdim, kad būs pagājuši iesniegšanas termiņi apelācijas sūdzībām par Vispārējās tiesas nolēmumiem izbeigt tiesvedību lietās T-265/08 Vācija/Komisija un T-270/08 Vācija/Komisija, vai arī līdz brīdim, kad tiks pasludināti Tiesas nolēmumi par apelācijas sūdzībām, kas iesniegtas par Vispārējās tiesas nolēmumiem minētajās lietās.

25 Ar Vispārējās tiesas 2010. gada 13. septembra rīkojumu tika nolemts apturēt tiesvedību šajā lietā vai nu līdz brīdim, kad būs pagājuši iesniegšanas termiņi apelācijas sūdzībām par Vispārējās tiesas nolēmumiem izbeigt tiesvedību lietās T-265/08 Vācija/Komisija un T-270/08 Vācija/Komisija, vai arī līdz brīdim, kad tiks pasludināti Tiesas nolēmumi par apelācijas sūdzībām, kas iesniegtas par Vispārējās tiesas nolēmumiem minētajās lietās.

26 2015. gada 24. jūnijā Tiesa pasludināja spriedumu Vācija/Komisija (C-549/12 P un C-54/13 P, turpmāk tekstā – "spriedums apelācijas tiesvedībā", EU:C:2015:412), ar ko tā atcēla lēmumus par finanšu korekciju, kas aplūkoti šajās lietās, attiecībā uz finansēšanas programmām pirms 2000. gada, pēc savas ierosmes apgalvodama, ka Komisija ir pārkāpusi sešu mēnešu termiņu, kurš paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

27 Ar spriedumu apelācijas tiesvedībā tika atcelts arī 2012. gada 19. septembra spriedums Vācija/Komisija (T-265/08, EU:T:2012:434) un 2012. gada 21. novembra spriedums Vācija/Komisija (T-270/08, nav publicēts, EU:T:2012:612), ciktāl Vispārējā tiesa bija noraidījusi Vācijas Federatīvās Republikas celtās prasības.

28 2015. gada 2. jūlijā Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par sprieduma apelācijas tiesvedībā ietekmi šajā lietā.

29 Attiecīgi 2015. gada 13. un 15. jūlijā Nīderlandes Karaliste un Komisija iesniedza apsvērumus.

30 Savos apsvērumos Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo Komisija esot pārkāpusi sešu mēnešu termiņu, kas paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

31 Savukārt Komisija ir vērsusi Vispārējās tiesas uzmanību uz apelācijas sūdzībām, kas iesniegtas par 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-111/12, nav publicēts, EU:T:2015:28) un 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-109/12, nav publicēts, EU:T:2015:29), ar kuriem Vispārējā tiesa bija atcēlusi attiecīgos lēmumus par finansēšanas programmām pirms 2000. gada, jo Komisija bija pārkāpusi sešu mēnešu termiņu, kurš paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

32 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2015. gada 20. maijā un 2015. gada 28. maijā, Beļģijas Karaliste un Francijas Republika lūdza atļaut tām iestāties lietā šajā tiesvedībā, lai atbalstītu Nīderlandes Karalistes prasījumus. Ar 2015. gada 4. augusta lēmumiem Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva tām iestāties lietā.

33 Beļģijas Karaliste un Francijas Republika iesniedza procesuālos rakstus, un pamatlietas dalībnieki noteiktajos termiņos iesniedza savus apsvērumus par tiem.

34 2015. gada 16. decembrī Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par apelācijas sūdzību – ko Komisija iesniegusi par 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-111/12, nav publicēts, EU:T:2015:28), 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-109/12, nav publicēts, EU:T:2015:29) un 2015. gada 15. jūlija spriedumu Portugāle/Komisija (T-314/13, nav publicēts, EU:T:2015:493) – ietekmi šajā lietā saistībā ar iespējamu lietas apturēšanu.

35 Ar 2015. gada 22. decembra un 2016. gada 4. janvāra vēstulēm Komisija un Nīderlandes Karaliste attiecīgi norādīja, ka neiebilst pret šīs lietas apturēšanu līdz brīdim, kad Tiesa pasludinās nolēmumus lietās C-139/15 P un C-140/15 P Komisija/Spānija un C-495/15 P Komisija/Portugāle.

36 Ar 2016. gada 12. janvāra lēmumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs nolēma apturēt tiesvedību šajā lietā, līdz Tiesa pasludinās nolēmumus lietās C-139/15 P un C-140/15 P Komisija/Spānija un C-495/15 P Komisija/Portugāle.

37 Ar 2016. gada 21. septembra spriedumu Komisija/Spānija (C-139/15 P, EU:C:2016:707) un 2016. gada 21. septembra spriedumu Komisija/Spānija (C-140/15 P, EU:C:2016:708) Tiesa noraidīja apelācijas sūdzības, kas iesniegtas par 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-111/12, nav publicēts, EU:T:2015:28) un 2015. gada 20. janvāra spriedumu Spānija/Komisija (T-109/12, nav publicēts, EU:T:2015:29).

38 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tika iekļauts piektajā palātā, kurai tādēļ tika nodota šī lieta.

39 Ar 2016. gada 27. oktobra vēstuli Nīderlandes Karaliste iesniedza Vispārējā tiesā pieteikumu par tiesvedības atjaunošanu, saistībā ar kuru tā atkārto savu nostāju, kas pausta tās 2015. gada 13. jūlija vēstulē, un aicina Vispārējo tiesu savu nolēmumu šajā lietā pamatot ar Vispārējās tiesas Reglamenta 132. pantu.

40 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 10. novembra rīkojumu Komisija/Portugāle (C-495/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:907) lieta C-495/15 P tika izslēgta no Tiesas reģistra, jo Komisija atteicās no prasības.

41 2016. gada 11. novembrī Komisija informēja Vispārējo tiesu, ka neiebilst pret tiesvedības atjaunošanu.

42 Ar 2016. gada 1. decembra lēmumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs informēja lietas dalībniekus par tiesvedības atjaunošanu.

43 2016. gada 20. decembrī Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par 2016. gada 21. septembra sprieduma Komisija/Spānija (C-139/15 P, EU:C:2016:707) un 2016. gada 21. septembra sprieduma Komisija/Spānija (C-140/15 P, EU:C:2016:708) ietekmi uz šo lietu.

44 Ar 2016. gada 22. decembra vēstuli saistībā ar saviem apsvērumiem Komisija norādīja, ka Vispārējās tiesas rīcībā ir visa nepieciešamā informācija, lai tā varētu taisīt spriedumu šajā lietā.

45 Ar vēstuli, kas iesniegta tajā pašā dienā, Nīderlandes Karaliste, pirmkārt, informēja Vispārējo tiesu, ka nevēlas, lai mutvārdu procesā tiktu uzklausīti tās mutvārdu apsvērumi, un, otrkārt, no jauna aicināja Vispārējo tiesu pamatot savu nolēmumu šajā lietā ar Reglamenta 132. pantu, konstatējot, ka Komisija nav ievērojusi sešu mēnešu termiņu, kas paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

46 Ar 2017. gada 5. un 9. janvāra vēstulēm Beļģijas Karaliste un Francijas Republika norādīja, ka tās arī uzskata, ka Komisija nav ievērojusi paredzēto termiņu un ka, pamatojoties uz to, apstrīdētais lēmums tātad ir jāatceļ.

47 2017. gada 10. martā Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par Vispārējās tiesas pēc savas ierosmes saistībā ar Reglamenta 132. pantu norādīto pamatu par to, ka Komisija ir pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus.

48 2017. gada 21. martā Nīderlandes Karaliste un Komisija iesniedza apsvērumus.

49 Komisija norādīja, ka Vispārējā tiesa var ar rīkojumu atzīt prasību par acīmredzami pamatotu atbilstoši Reglamenta 132. pantam. Savukārt Nīderlandes Karaliste arī apgalvoja, ka Vispārējā tiesa var pieņemt nolēmumu rīkojuma veidā atbilstoši Reglamenta 132. pantam, atzīstot prasību par acīmredzami pamatotu.

50 Tajā pašā dienā Beļģijas Karaliste norādīja, ka Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes ir jāizvirza pamats par to, ka Komisija ir pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus.

51 2017. gada 22. martā Francijas Republika iesniedza apsvērumus un norādīja, ka Vispārējā tiesa šajā gadījumā var pamatoties uz Reglamenta 132. pantu, ar rīkojumu atzīstot prasību par acīmredzami pamatotu.

52 Nīderlandes Karalistes, ko atbalsta Beļģijas Karaliste un Francijas Republika, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

53 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

54 Iesākumā jāuzskata, ka Nīderlandes Karalistes prasījumu mērķis ir panākt, ka tiek atcelts apstrīdētais lēmums, ciktāl tas attiecas uz Nīderlandes Karalisti, jo Nīderlandes Karalistes izvirzītie pamati attiecas uz situāciju, kādā ir pati Nīderlandes Karaliste.

55 Saskaņā ar Reglamenta 132. pantu, ja Tiesa vai Vispārējā tiesa jau ir lēmusi par vienu vai vairākiem jautājumiem, kas identiski prasības pamatos izvirzītajiem tiesību jautājumiem, un ja Vispārējā tiesa konstatē, ka fakti ir pierādīti, tā pēc tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanas, uzklausījusi lietas dalībniekus, var nolemt prasību atzīt par acīmredzami pamatotu, izdodot motivētu rīkojumu, kurā ietverta atsauce uz atbilstošo judikatūru.

56 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka ir izpildīti Reglamenta 132. panta piemērošanas nosacījumi, un lemj, ka pieņems nolēmumu, neturpinot tiesvedību.

57 Pirmām kārtām Nīderlandes Karaliste, ko atbalsta Beļģijas Karaliste un Francijas Republika, norāda, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo tas ir pieņemts pēc tam, kad bija pagājis sešu mēnešu termiņš, kas paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

58 Savukārt Komisija vispirms pauž uzskatu, ka Regula Nr. 1083/2006 nav atbilstošais tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru būtu jāizvērtē procesuālās tiesību normas, kas piemērojamas lēmumiem par finanšu korekciju attiecībā uz programmām pirms 2007.–2013. gada laikposma.

59 Tā apgalvo, ka atbilstošais regulējums, saskaņā ar kuru jāizvērtē, vai ir vai nav ievēroti būtiskie procedūras noteikumi, šajā lietā ir Regula Nr. 4253/88, kuras 24. pantā nav noteikts nekāds termiņš lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai.

60 Turpinot, ja šajā lietā ir piemērojama Regula Nr. 1083/2006, Komisija precizē, ka termiņi, kas paredzēti minētās regulas 100. panta 5. punktā, attiecas vienīgi uz programmām, kuras ieviestas pēc 2007. gada 1. janvāra, un tie nevar attiekties uz programmām, kuras ieviestas pirms minētās dienas.

61 Tā piebilst, ka no Regulas Nr. 1083/2006 105. panta izriet, ka uz līdzfinansētajiem projektiem, kas apstiprināti pēc agrākiem noteikumiem, līdz šo projektu noslēgumam turpina attiekties agrākie noteikumi.

62 Tāpat, kā norāda Komisija, procesuālās tiesību normas nav nodalāmas no materiālajām tiesību normām un tās nevar tikt piemērotas ar atpakaļejošu spēku pēc termiņiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

63 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Nīderlandes Karaliste ir izvirzījusi pamatu par Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punkta pārkāpumu nevis prasības pieteikumā, bet gan saistībā ar apsvērumiem par sprieduma apelācijas tiesvedībā ietekmi šajā lietā, tādēļ šis pamats ir jāuzskata par jaunu pamatu.

64 Tomēr neatkarīgi no jautājuma par šāda pamata pieņemamību ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru procesuālo tiesību normu attiecībā uz nelabvēlīgu aktu pieņemšanu neievērošana ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums, uz kuru Eiropas Savienības tiesai ir jānorāda arī pēc savas ierosmes (skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 103. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, izņemot īpašus gadījumus, it īpaši tos, kas paredzēti Savienības tiesu reglamentos, Savienības tiesa nevar balstīt savu lēmumu uz tiesību pamata, ko tā izvirzījusi pēc savas ierosmes – pat ja tas ir absolūts pamats –, iepriekš neuzaicinājusi lietas dalībniekus iesniegt savus apsvērumus par minēto pamatu (skat. spriedumu apelācijas tiesvedībā, 93. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Šajā lietā, pirmkārt, attiecībā uz jautājumu par termiņu, kādā ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju, Vispārējā tiesa ir iztaujājusi lietas dalībniekus saistībā ar procesa organizatorisko pasākumu, kas veikts pēc sprieduma apelācijas tiesvedībā pasludināšanas, ar kuru Tiesa atcēla lēmumus par finanšu korekciju, kas aplūkoti šajā lietā, attiecībā uz finansēšanas programmām pirms 2000. gada, pēc savas ierosmes norādīdama, ka Komisija ir pārkāpusi sešu mēnešu termiņu, kas paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

67 Otrkārt, Vispārējā tiesa veica otru procesa organizatorisko pasākumu pēc 2016. gada 21. septembra sprieduma Komisija/Spānija (C-139/15 P, EU:C:2016:707) un 2016. gada 21. septembra sprieduma Komisija/Spānija (C-140/15 P, EU:C:2016:708).

68 Tātad ir jākonstatē, ka lietas dalībnieki varēja iesniegt savus apsvērumus attiecībā uz Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā paredzētā termiņa piemērošanu.

69 Otrām kārtām attiecībā uz šajā lietā piemērojamo tiesisko regulējumu ir jāatgādina, ka Regula Nr. 4253/88 no 2000. gada 1. janvāra ir atcelta ar Regulu Nr. 1260/1999. Pēdējā minētā regula no 2007. gada 1. janvāra ir atcelta ar Regulu Nr. 1083/2006, kura no 2014. gada 1. janvāra ir atcelta ar Regulu Nr. 1303/2013.

70 Tādējādi, pirmkārt, ir jānorāda, ka Regula Nr. 1303/2013 nevar tikt piemērota šajā lietā, jo apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2009. gadā.

71 Otrkārt, attiecībā uz Regulu Nr. 1083/2006, lai gan no minētās regulas 108. panta otrās daļas, protams, izriet, ka atsevišķas tās normas ir piemērojamas 2007.–2013. gada laikposma finansēšanas programmām, tomēr minētajā regulā arī ir noteikts, ka tās 100. pants, kurā ir noteikti procesuālie termiņi, ir piemērojams no 2007. gada 1. janvāra, bez jebkādiem precizējumiem par attiecīgo finansēšanas laikposmu.

72 Jāpiebilst, ka Regulas Nr. 1083/2006 100. pants attiecas arī uz programmām pirms 2007.–2013. gada laikposma atbilstoši principam, ka procesuālās tiesību normas ir jāpiemēro uzreiz pēc to stāšanās spēkā (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 98. punkts; 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 98. punkts; 2014. gada 22. oktobris, Spānija/Komisija, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, 31. punkts; 2014. gada 4. decembris, Spānija/Komisija, C-513/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2412, 48. punkts, un 2015. gada 24. jūnijs, Spānija/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, 53. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu apelācijas tiesvedībā, 84. punkts).

73 Šī judikatūra turklāt ir apstiprināta ar 2016. gada 21. septembra spriedumu Komisija/Spānija (C-139/15 P, EU:C:2016:707, 89. punkts) un 2016. gada 21. septembra spriedumu Komisija/Spānija (C-140/15 P, EU:C:2016:708, 89. punkts); Komisija to neapstrīd.

74 Šajā lietā administratīvais process, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ar ko groza finanšu atbalstu, kuru Nīderlandes Karaliste piešķīrusi 1994.–1999. gada finansēšanas laikposmam, notika no 2004. līdz 2009. gadam.

75 Tādējādi Komisijai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, bija jāievēro sešu mēnešu termiņš, kas paredzēts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.

76 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka saskaņā ar šo tiesību normu Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju sešu mēnešu termiņā pēc dienas, kad tiek uzklausīti attiecīgās dalībvalsts pārstāvji, ja attiecīgā dalībvalsts nepiekristu tās provizoriskajiem secinājumiem. Ja uzklausīšana nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus pēc dienas, kad Komisija ir nosūtījusi ielūguma vēstuli.

77 Tādējādi, ja dalībvalsts nepiekrīt Komisijas provizoriskajiem secinājumiem, termiņa aprēķināšanas sākums ir brīdis, kad Komisija nosūta uzklausīšanas ielūguma vēstuli vai attiecīgā gadījumā brīdis, kad tiek rīkota sēde.

78 Pirmkārt, no šīs lietas materiāliem izriet, ka Komisijas un Nīderlandes Karalistes pārstāvju sēde tika rīkota Briselē (Beļģija) 2009. gada 23. februārī.

79 Otrkārt, jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2009. gada 23. decembrī, proti, desmit mēnešus pēc minētās sēdes; Komisija to neapstrīd.

80 Tātad Komisija nav ievērojusi Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā paredzēto sešu mēnešu termiņu.

81 Tādējādi šī prasība ir jāatzīst par acīmredzami pamatotu un ir jāatceļ apstrīdētais lēmums, ciktāl tas attiecas uz Nīderlandes Karalisti.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

83 Beļģijas Karaliste un Francijas Republika saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

1) atcelt Komisijas 2009. gada 23. decembra Lēmumu C(2009) 10712 par finanšu atbalsta samazināšanu, ko Eiropas reģionālās attīstības fonds (ERAF) sākotnēji piešķīra Kopienu iniciatīvas programmai *Interreg II/C* "Preventīvā aizsardzība pret Reinas–Māsas plūdiem"

Beļģijas Karalistē, Vācijas Federatīvajā Republikā, Francijas Republikā, Luksemburgas Lielhercogistē un Nīderlandes Karalistē, piemērojot Komisijas 1997. gada 18. decembra Lēmumu C(97) 3742 (ERAF Nr. 970010008);

2) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Nīderlandes Karalistes tiesāšanās izdevumus;**

3) **Beļģijas Karaliste un Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Luksemburgā, 2017. gada 13. septembrī

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
D. Gratsias